

« Ο Σ Α Δ Ε Ν Ε Ι Π Α Μ Ε Π Ο Τ Ε »

(Μονόπρακτο)

«Ο Σ Α Δ Ε Ν Ε Ι Π Α Μ Ε Π Ο Τ Ε »

(Σαλόσι διαμερίσματος με θέα την Ακρόπολη. Είναι βράδυ και τα φώτα του Παρθενώνα αχνοφαίνονται μέσα από τα μεγάλα παράθυρα. Ο φωτισμός του δωματίου είναι χαμηλός αλλά αρκετός για να διακρίνονται καθαρά οι δύο φιγούρες. Ο Ορέστης, ένας γοητευτικός σαραντάρης, μετρίου αναστήματος, με καστανά μαλλιά και μεγάλα μπλε μάτια. Η όψη του μελαγχολική και κάπως ενοχική. Στέκεται ακριβώς απέναντι από την Μυρτώ, η οποία είναι καθισμένη στον μοναδικό καναπέ του σαλονιού. Γύρω στα τριαντα πέντε, λεπτεπίλεπτη και κομψή, με μακριά μαύρα μαλλιά.)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πώς είσαι;

ΜΥΡΤΩ: (κοιτάζοντας κάτω) Θα μπορούσα και καλύτερα. Εσύ;

(σιωπή) Για την ακρίβεια ήμουν πολύ καλύτερα πριν εμφανιστείς ξαφνικά εδώ μέσα.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πολύ κολακευτικό καλωσόρισμα, όμως δεν ήρθα για να μαλώσουμε. Ήρθα γιατί ήθελα.. έπρεπε να σε δω.

ΜΥΡΤΩ: Έπρεπε, δεν ήθελες. Αν ήθελες θα το είχες κάνει εδώ και καιρό.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αυτή η δουλειά με έχει πεθάνει, σχεδόν δεν προλαβαίνω να αναλαμβάνω υποθέσεις και να τρέχω σε δίκες. Αλλά όπως έλεγες κι εσύ οι δικηγόροι είμαστε ψεύτες με πτυχίο. Ίσως και να χες δίκιο τελικά... Το πρόβλημα με τα ψέματα είναι ότι μερικές φορές αποδεικνύονται σωτήρια, ιαματικά, ειδικά όταν η αλήθεια πονάει.

ΜΥΡΤΩ: Απ'ότι βλέπω οι απόψεις σου σε ορισμένα θέματα παραμένουν σταθερές. Και για πες μου, πόσο κόσμο έχεις 'σώσει' με τα ψέματά σου; Φαντάζομαι είσαι γνωστός στο Δικηγορικό Σύλλογο για τα περίφημα 'σωτήρια' ψέματά σου, σωστά ;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Το παρατραβάς.

ΜΥΡΤΩ: Εσύ ξεκίνησες αυτή την κουβέντα.

ΟΡΕΣΤΗΣ: (την πιάνει από τους ώμους) Λοιπόν, ήρθα εδώ επειδή είχα ανάγκη να σε δω. Να δω αν είσαι καλά, αν ξεχασες, αν θυμάσαι... Η μάλλον αν συνεχίζεις να θυμάσαι.

ΜΥΡΤΩ: Ξέρεις πολύ καλά τη σχέση μου με τον χρόνο.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Σαφώς, παρελθόν και παρόν είναι ένα και το αυτό. Πάντα ήταν για σενα. Άραγε αν ζούσες μόνο για το παρόν, για τη στιγμή, θα είχαμε φτάσει ως εδώ;

ΜΥΡΤΩ: Δεν σε καταλαβαίνω. (σιωπή) Η Άννα πώς είναι; Πάει σχεδόν ένας χρόνος κι ακόμη να την γνωρίσω.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δεν υπάρχει λόγος.

ΜΥΡΤΩ: Εδώ είναι το σημείο που αρνείσαι κάθε σχέση μαζί της και λες πως με σκέφτεσαι ακόμα.. (γελάει) Τι σου λέω τώρα ε; Περσινά ξινά σταφύλια.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Η σχέση μου με την Άννα είναι ήρεμη. Δεν υπάρχουν τσακωμοί, ζήλιες, ανασφάλειες κι όλα αυτά που βασανίζουν τα ερωτευμένα ζευγάρια.

ΜΥΡΤΩ: Συμβατική;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ήσυχη.

ΜΥΡΤΩ: Όχι αληθινή όμως..

ΟΡΕΣΤΗΣ: Περνάω καλά, είμαι καλά. Μου αρκεί.

ΜΥΡΤΩ: Δεν σου αρκεί. Ποτέ δεν σου αρκούσε αυτή η ηρεμία.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τώρα πια ναι.

(σιωπή)

ΜΥΡΤΩ: (σηκώνεται και φτιάχνει βιαστικά την τσάντα της πάνω στο τραπέζι) Κι εγώ έχω πολλές φωτογραφίες τώρα τελευταία. Σε λίγο πρέπει να φύγω, με περιμένουν για μία φωτογράφιση στην Πλάκα, γι' αυτό θα σε παρακαλέσω να φύγεις.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Όπως θες, απλά νόμιζω πως κάποια στιγμή πρέπει να μιλήσουμε. (την πιάνει απ' το χέρι) Μυρτώ, έχω δικαίωμα να μάθω τι συμβαίνει. Τι σου συμβαίνει.

ΜΥΡΤΩ: Τα δικαιώματά σου καλύτερα να τα θυμάσαι στα δικαστήρια, όχι εδώ. Εδώ δεν χωράς πια. Ούτε εσύ, ούτε αυτά.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Είναι τρομερό πόσο μπορεί ν' αλλάξει κάποιος μέσα σε τόσο μικρό διάστημα.

ΜΥΡΤΩ: Ναι... Μία μέρα αρκεί για να συνειδητοποιήσεις πόσο αλλιώς είναι η ζωή σου από αυτό που πραγματικά ήθελες.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Οι φίλοι μου είναι ακριβώς στην ίδια κατάσταση. Η δουλειά, το άγχος, ο φόβος κάνουν τη μέρα τους πιο σύντομη, σίγουρα όχι πιο ευτυχισμένη.

ΜΥΡΤΩ: Εσύ είσαι...; Ευτυχισμένος;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ευτυχισμένος, ναι.. Στιγμές... Οι περισσότερες σύντομες, εφήμερες.

ΜΥΡΤΩ: Εμένα με κούρασε το εφήμερο. Θέλω να επενδύσω σε κάποια σχέση.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Από ανασφάλεια;

ΜΥΡΤΩ: Πες το κι έτσι. Εγώ θα λεγα από ανάγκη...ν' αγαπήσω και ν' αγαπηθώ.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τα είχες.

ΜΥΡΤΩ: Όχι όπως ήθελα. Όπως ήθελαν οι άλλοι. Έρχεται κάποια στιγμή, όμως, που θες να ζεις για να βιώνεις, χωρίς λογική.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Περίεργο, εσύ είχες πάντα πολύ καλή σχέση με τη λογική. Ήταν μόνιμος σύντροφός σου.

ΜΥΡΤΩ: Είναι φορές, όμως, που όλα μοιάζουν ανώφελα χωρίς συναίσθημα και φαντασία. Ίσως αυτό θα έπρεπε να προσθέσω στη ζωή μου, φαντασία!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αλήθεια, πώς κατάφερες να τα ξεχάσεις όλα; Ή τουλάχιστον, πώς κατάφερνεις να δείχνεις τόσο καλά πως τα έχεις ξεχάσει;

ΜΥΡΤΩ: Δεν ξέχασα, απλά προσπέρασα. Για το καλό όλων, και κυρίως του παιδιού.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μάλιστα. Όστε επιμένεις ακόμα. (δείχνει με το χέρι προς τα μέσα δωμάτια) Εκεί μέσα υπάρχουν ακόμη τα παιχνίδια και οι κούνιες;

(Η Μυρτώ δεν απαντάει. Ο Ορέστης πάει και κοιτάει κάτι στο δωμάτιο)

Πότε θα τα βγάλεις όλα αυτά από κει μέσα;

ΜΥΡΤΩ: Μόλις μεγαλώσει η μικρή. Ξέρεις ένα παιδί εκτός από ευθύνη σημαίνει και φροντίδα. Συναισθηματική, υλική, κάθε είδους... Μερικές φορές την κοιτάω και βλέπω στο μάτια της ένα παράπονο, μία συνεχή αγωνία να ζωγραφίζεται στο πρόσωπό της. Ίσως και να είμαι υπερβολική, όμως κάθε φορά που τελειώνουμε ένα παιχνίδι, παρατηρώ τον φόβο στο βλέμμα της. Τον φόβο για το μετά... Μετά που η χαρά του καινούργιου έχει εξαφανιστεί. Άραγε πόσο μοιάζει η συμπεριφορά των μεγάλων με αυτή των παιδιών; Είμαστε εμείς που φερόμαστε τόσο ανώριμα και παιδιάστικα ή εκείνα που βιώνουν πρόωρα τις αγωνίες μας;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Σταμάτα να βασανίζεις το μυαλό σου, σε παρακαλώ.

ΜΥΡΤΩ: Βασανίζομαι για κάτι που αγαπάω, νοιάζομαι. Κι αυτό δεν μπορεί να αλλάξει. Εσύ μπορεί όχι, εγώ όμως προσπαθώ να της παρέχω τα πάντα. Αυτά που χρειάζεται, αλλά κι εκείνα που θεωρώ εγώ πως της είναι απαραίτητα. Αυτά που θέλει, αλλά κι όλα όσα εγώ στην ηλικία της δεν μπορούσα να αποκτήσω.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Είσαι άδικη. Οι γονείς σου σου παρείχαν τα πάντα και σου στάθηκαν σαν πραγματικοί γονείς. Ίσως και καλύτερα.

ΜΥΡΤΩ: Φυσικά, μού παρείχαν τα πάντα, εκτός από συναισθήματα. Κι αυτό πονάει. Είμαι 35 χρονών κι ακόμη δεν ξέρω καλά καλά τι σημαίνει να σε φροντίζουν χωρίς να περιμένουν κάποιο αντάλλαγμα, να σ'αγαπάνε όχι γι'αυτό που θα θελαν να γίνεις, αλλά γι'αυτό που πραγματικά είσαι.. Μερικές φορές νιώθω μισή, ημιτελής. Άλλες πάλι η μικρή μπορεί και γεμίζει το κενό.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Προσπάθησα, ξέρεις. Δεν μου ήταν εύκολο. Ποτέ δεν θα είναι όταν σε βλέπω. Πιστεύω όμως πως κάποια στιγμή αυτό πρέπει να σταματήσει. Μυρτώ πρέπει κάποια στιγμή όχι μόνο να προσπεράσει, αλλά να ξεχάσει κιόλας. Αυτά τα δύο χρόνια ήταν για μένα μία

προσπάθεια να μάθω να ζω χωρίς εσένα, αλλά το μόνο που κατάφερα ήταν να ζω για σενα. Οι δυο μας μπορούμε να τα καταφέρουμε.

ΜΥΡΤΩ: Τρεις θες να πεις.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Όχι, οι δυο μας Μυρτώ, οι δυο μας. Εγώ κι εσύ. Χωρίς την μικρή, προσπάθησε να καταλάβεις.

ΜΥΡΤΩ: Τι είναι αυτά που λες, φύγε σε παρακαλώ από δω.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δεν περίμενα να το ξεπεράσεις μέσα σε δύο μήνες, αλλά δύο χρόνια δεν νομίζεις πως είναι αρκετά;

ΜΥΡΤΩ: Αρκετά για τι;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Για να σταματήσεις να πονάς και να βασανίζεις τον εαυτό σου. Θυμάσαι που μού είχες πει κάποτε πως τα πάντα μπορούν να συμβούν αρκεί να υπάρχει αγάπη; Πέρασα ατέλειωτες νύχτες στο κρεβάτι σκεφτόμενος πώς μπορεί αυτό να γίνει πραγματικότητα στην περίπτωση μας.

ΜΥΡΤΩ: Και πού κατέληξες;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Στο ότι δεν ξέρω αν μπορεί να πραγματοποιηθεί γιατί δεν ξέρω αν το πιστεύεις ποτέ πραγματικά.

ΜΥΡΤΩ: Το πιστεύω, όσο ήμουν παιδί... Τώρα όμως ξέρω πως το να καλύπτεις την κάθε σου ανασφάλεια με την λέξη «αγάπη» και να βασίζεις το αύριο σε κάτι αβέβαιο δεν είναι και δεν θα είναι ποτέ Ευτυχία. Για κανέναν.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πιστεύεις πως αξίζει;

ΜΥΡΤΩ: Σημασία δεν έχει αν αξίζει, σημασία έχει κατά πόσο θέλουμε να αποδείξουμε σε εμας ότι τελικά αξίζει. Εγώ όμως έχω κουραστεί να προσπαθώ. Συνέχεια προσπαθώ να αποδείξω κάτι είτε σε μενα είτε στους άλλους. Και το χειρότερο δεν είναι όταν δεν τα καταφέρνεις με τους άλλους, αλλά με τον εαυτό σου.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μια χαρά τα καταφέραμε,μαζί... Όταν σε έχασα όλα άλλαξαν και οι αλλαγές δεν μου πάνε, δεν τις αντέχω. Ο μόνος λόγος που έφυγα ήταν γιατί είχες ανάγκη να μείνεις μόνη σου, όπως μού είχες πει. Έρχομαι, όμως, εδώ και βλέπω ότι τελικά όλο αυτό δεν έκανε σε κανέναν μας καλό. Θυμάσαι εκείνη τη μέρα;

ΜΥΡΤΩ: Ποια;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Στο νοσοκομείο. Ήμουν τόσο ευτυχισμένος και μόνο στην ιδέα πως θα γινόμασταν τρεις.

ΜΥΡΤΩ: Ο αριθμός μετράει για σενα;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Όχι, η οικογένεια.

ΜΥΡΤΩ: Εγώ ποτέ δεν κατάλαβα το αληθινό νόημα αυτής της λέξης. Ίσως να μη μου άξιζε να την νιώσω.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πότε θα σταματήσεις να είσαι τόσο απαισιόδοξη;

ΜΥΡΤΩ: Ειλικρινής, όχι απαισιόδοξη. Μάλλον θα απορείς πώς γίνεται μία κοπέλα σαν εμένα, που πάντα τα είχε όλα, μόρφωση, φίλους, ένα καλό όνομα, να είναι τόσο μόνη. Μα φυσικά, ξέρεις πως οι θεοί μου γονείς φρόντισαν να μη μου λείπει τίποτα. Πιάνο, μπαλέτο, ξένες γλώσσες. Δεν ωφελεί όμως τίποτα απ' όλα αυτά, ξέρεις γιατί;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τα ξέρω όλα αυτά, δεν χρειάζεται να μπαίνεις σ' αυτή την διαδικασία.

ΜΥΡΤΩ: Γιατί χωρίς αγάπη, μάλλον όχι... Κατανόηση, αυτή είναι η πιο σωστή λέξη. Χωρίς κατανόηση και αποδοχή, οι ανασφάλειες σε στοιχειώνουν ολοένα και περισσότερο. Είναι περίεργο πώς μία ανασφάλειά σου, που σε άλλους μπορεί να φαίνεται χαζή, εσένα σε κάνει να νιώθεις τόσο λίγος.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Όλα ήταν στο μυαλό σου γλυκιά μου... Πάνε πέρασαν αυτά. Όσο τα σκέφτεσαι τόσο μεγεθύνονται μέσα στο μυαλό σου. Είμαι εγώ τώρα εδώ.

ΜΥΡΤΩ: Λάθος, καλέ μου. Σε αντίθεση με την αγαπημένη σου ηρωίδα του Ουίλιαμς, εγώ ποτέ «δεν βασιζόμουν στην καλοσύνη των ξένων».

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δεν ήξερα πως είμαι ξένος για σενα.

ΜΥΡΤΩ: Όποιος δεν μπορεί να καταλάβει τον δικό μου κόσμο είναι. Ξέρεις, εγώ, όπως και η Μπλανς, είμαστε ένας συνδυασμός ακατέργαστου ονείρου και θραυσμάτων της πραγματικότητας... Ξέρεις όμως κάτι; Είμαστε Γενναίες. Τουλάχιστον εμείς δε φοβόμαστε να αντιμετωπίσουμε το παρελθόν μας.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Σημασία έχει να ξέρεις να αντιμετωπίζεις το παρόν, Μυρτώ. Αυτό μονάχα. Το παρελθόν απλά σου δίνει μαθήματα για το πώς να το κάνεις αυτό με τον καλύτερο τρόπο.

ΜΥΡΤΩ: Τέλος πάντων, αυτό που προσπαθώ να πω είναι ότι ελάχιστοι μπορούν να καταλάβουν ακριβώς πώς σκέφτομαι, και ακόμη λιγότεροι πώς αισθάνομαι.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Είναι τέχνη να μπορείς να κοιτάς τον άλλον στα μάτια και να βλέπεις να καθρεφτίζονται μέσα σ' αυτά όλα όσα δεν τόλμησε ποτέ να σου πει...

ΜΥΡΤΩ: Αυτό ακριβώς. Χαίρομαι που συνεννοούμαστε. Αν και πάει πολύς καιρός...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Από τότε που συνεννοηθήκαμε τελευταία φορά;

ΜΥΡΤΩ: Όχι, από τότε που μπήκε κάποιος στον κόπο να με καταλάβει στ' αλήθεια. Ο μόνος δικός μου άνθρωπος τώρα πια είναι η μικρή. Και ο μόνος αληθινός, με την έννοια που έχουμε ξεχάσει... Είναι τόσο αθώα για να σε βλάψει, και τόσο ευάλωτη για να σε πληγώσει. Σε χρειάζεται και με τον τρόπο της με κάνει να την χρειάζομαι κι εγώ.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αυτό το ονομάζεις εσύ ισορροπία;

ΜΥΡΤΩ: Μα δεν ζήτησα ποτέ την απόλυτη ισορροπία, ούτε ευτυχία. Θα ήταν εγωιστικό.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Και παράλογο.

ΜΥΡΤΩ: Ίσως.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ζεις με αυτό όμως, και το δέχεσαι σαν φυσιολογικό.

ΜΥΡΤΩ: Το φυσιολογικό και το κανονικό δεν υφίσταται και το ξέρεις καλά. Δυο λέξεις είναι που τις ορίσαμε για να καλύπτουμε τη δική μας ανικανότητα.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Γι' αυτό είμαι εδώ, γιατί πρέπει να προσπαθήσεις να καταλάβεις... Εκείνη τη μέρα, στο νοσοκομείο δεν πόνεσες μόνο εσύ. Ήθελα όσο τίποτα άλλο ένα παιδί, και αυτό το ξαφνικό νέο... (σιωπή) Μερικές φορές η αλήθεια πονάει πιο πολύ όταν την ακούς, παρά όταν την ξέρεις.

ΜΥΡΤΩ: Δεν έχω όρεξη για κουβέντα. Φύγε.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Εγώ θα φύγω, όπως και την άλλη φορά. Μόνο που τώρα ξέρω πως δεν θέλεις να είσαι και δεν θα είσαι πια μόνη σου.

ΜΥΡΤΩ: Χαίρομαι που το κατάλαβες.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Είδα την μητέρα σου τις προάλλες. Μού είπε πως μιλάτε σπάνια στο τηλέφωνο και πως...κάθε φορά που σε παίρνει την κλείνει για να παίξετε με τη μικρή. Είναι αλήθεια;

ΜΥΡΤΩ: Ναι.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Γιατί; Πιστεύεις πως είναι δίκαιο;

ΜΥΡΤΩ: Δε σκέφτομαι έτσι, λυπάμαι. Μάλλον δεν καταλαβαίνεις τη θέση μου, οπότε ας το αφήσουμε καλύτερα.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Έκανε ό,τι μπορούσε για να σε μεγαλώσει σαν πραγματική μητέρα. Δεν αξίζει τέτοια συμπεριφορά.

ΜΥΡΤΩ: Δεν ξέρω τι προσπαθούσε να καταφέρει, πάντως ένα πράγμα είναι σίγουρο, πως με έκανε να νιώθω τόσο ξένη απέναντί της που η λέξη «μαμά» μού ακούγεται γελοία όταν την προφέρω. Τη φοβάμαι αυτή τη λέξη. Σε άλλους προκαλεί χαρά, ασφάλεια, ηρεμία... Εμένα πάλι με γεμίζει φόβο, άγχος και τρελή ανασφάλεια. Ποτέ δεν κατάφερα να είμαι το παιδί που θα ήθελε να αποκτήσει. Κάτι είναι κι αυτό, τουλάχιστον είναι αμοιβαία τα αισθήματα.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πιστεύεις πως με αυτή σου τη στάση θα ξεφύγεις;

ΜΥΡΤΩ: Δε θέλω να ξεφύγω, να ξεχάσω θέλω και να μπορέσω να αφοσιωθώ στη μικρή για να γίνω ό,τι δε μπόρεσε εκείνη να γίνει για μενα: μία αληθινή μάνα.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δεν τα ήξερα όλα αυτά πριν. Μάλλον τα φανταζόμουν από την όλη συμπεριφορά σου, αλλά ποτέ...

ΜΥΡΤΩ: Τι, ποτέ δε φαντάστηκες ότι η ανάγκη μου για το παιδί έκρυβε τόσα απωθημένα, τόσα κενά, τόσες ανασφάλειες; Πρόσεχα γιατί κανείς δεν ήθελα να ξέρει τι κουβαλάω πραγματικά μέσα μου. Είχα διαλέξει το ψεύτικο γιατί ήταν πιο βολικό, για όλους. Θα σε έχανα, αν μάθαινες. Κι αν μάθαινες δε θα ήξερα πώς να το χειριστώ. Δεν υπάρχει κάτι που να φοβάμαι πιο πολύ από την απώλεια. Είναι αφόρητος πόνος να χάνεις κάποιον. Και η αγάπη είναι αφόρητος πόνος. Στην αγάπη όμως δεν χάνεις ποτέ.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Έχω μάθει πια πως αν ήμασταν πιο αληθινοί ο ένας απέναντι στον άλλον θα ήμασταν και πιο ευτυχισμένοι. Όλα θα ήταν αλλιώς, εμείς θα ήμασταν αλλιώς.

ΜΥΡΤΩ: Σταμάτα να κάνεις κηρύγματα σε μένα, ενώ αυτά τα δύο χρόνια δεν έκανες τον κόπο ούτε μία φορά να έρθεις να δεις πώς είμαστε.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δεν ήταν εύκολο για μενα.

ΜΥΡΤΩ: Παντού υπάρχουν εμπόδια στη ζωή, Ορέστη. Το θέμα είναι τι κάνεις εσύ για να τα ξεπεράσεις. Κι εσύ απ'ότι φαίνεται δεν έκανες τίποτα. Το να έρχεσαι λοιπόν εδώ μετά από τόσο καιρό και να μου κάνεις μαθήματα καλής συμπεριφοράς για την μητέρα μου, για τη μικρή και για το πώς βλέπω τα πράγματα είναι ανώριμο... Ή τουλάχιστον λίγο μπροστά σε όλα αυτά που καιρό περίμενα να κάνεις για να με στηρίξεις.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μυρτώ ήσουν σε μία κατάσταση που κανείς δε μπορούσε να ελέγξει, πόσο μάλλον εγώ που έβλεπα τον άνθρωπό μου να αυτοκαταστρέφεται. Κάθομαι εδώ και σε ακούω να μιλάς για οικογένεια σε ένα άτομο που δεν την γνώρισε ποτέ. Εσύ, έστω και συμβατικά κατάλαβες τι σημαίνει. Εγώ πάλι γνώρισα μόνο μία θεία. Μπορεί να πήρα πολλά, αλλά δεν ήταν ποτέ το ίδιο. Κι όμως κατάφερα και τα άφησα πίσω όλα αυτά. Γιατί όταν δεν μπορείς να αλλάξεις την πραγματικότητα γύρω σου το μόνο που σου μένει είναι να αλλάξεις τον τρόπο που την αντιλαμβάνεσαι. Μαζί σου είχα φτιάξει ιδανικά μια καθημερινότητα που με κάλυπτε, με γέμιζε. Η ανάγκη μας για το παιδί ήταν αμοιβαία. Ακόμη κι όταν έμαθα από τον γιατρό ότι ποτέ δε θα μπορούσαμε να αποκτήσουμε ο πόνος μας ήταν ο ίδιος. Ο τρόπος που τον βιώσαμε απλώς διέφερε.

ΜΥΡΤΩ: Σταμάτα να μιλάς τόσο κυνικά για ένα θέμα τόσο σοβαρό για μενα. Όπως και να χει, ποτέ δεν θα νιώσουμε το ίδιο. Δεν ήσουν εσύ αυτός που τού ανακοίνωσαν πως δε θα μπορέσει ποτέ να γεννήσει ένα παιδί. Δεν ήσουν εσύ εκείνος που, ενώ νόμιζε πως σε οκτώ μήνες θα γινόταν γονιός, αντί για υπέρηχο έπρεπε να κάνει εγχείριση που θα αφαιρούσε κάθε ελπίδα για οικογένεια. Γι'αυτό σταμάτα να έχεις αυτό το τάχα θλιμμένο, ενοχικό και απεγνωσμένο ύφος.

ΟΡΕΣΤΗΣ: (σιωπή) Τώρα πια δεν έχει σημασία ποιος πόνεσε περισσότερο ή λιγότερο, δεν πρόκειται για αγώνα συναισθημάτων, αλλά για την ψυχική σου υγεία.. Και ισοροπία.

ΜΥΡΤΩ: Όπως σου είπα και πριν είμαι μια χαρά, δεν χρειάζομαι τη βοήθεια κανενός.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τα ίδια λες εδώ κι έναν χρόνο, αλλά εγώ νομίζω πως η βοήθεια κάποιου ειδικού ίσως να...

ΜΥΡΤΩ: Δε θα μου πει κανείς τι πρέπει να κάνω. Πάνω απ'όλα για μενα τώρα είναι η Αφροδίτη. Εκεί ξεκινά και σταματά ολόκληρη η ζωή μου. Και δεν θα αφήσω κανέναν να μας χωρίσει.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μυρτώ πάψε πια! Από την ώρα που ήρθα το μόνο που ακούω είναι για την μικρή. Δεν υπάρχει, κατάλαβέ το! Σταμάτα να δίνεις ζωή στα πλάσματα του μυαλού σου και δες την πραγματικότητα. Δύο χρόνια τώρα έχεις κλειστεί εδώ μέσα, φροντίζοντας και μεγαλώνοντας το ανύπαρκτο. Πρέπει να το δεχτείς και μετά μαζί θα τα διορθώσουμε και θα τα αλλάξουμε όλα. Αν συνεχίσεις αυτό που κάνεις θα τρελαθείς και δε θ'αντέξω να χάσω τον μόνο άνθρωπο που μου έχει απομείνει. Για το καλό όλων, γύρνα πίσω.

(Η Μυρτώ φεύγει προς τα μέσα δωμάτια. Ο ήχος του νερού στο μπάνιο ακούγεται να τρέχει. Τα φώτα σβήνουν και όταν ανοίγουν η Μυρτώ βρίσκεται πάλι στο σαλόνι γυρισμένη προς το κοινό)

ΜΥΡΤΩ: (κοιτάζοντας ένα φανταστικό καθρέπτη-κοινό) Για όσα ζήσαμε, σ'ευχαριστώ. Σ'ευχαριστώ. Αυτά που μού έδωσες, τα κρατάω μέσα μου. Τα κρατάω μέσα μου βαθιά φυλαγμένα. Αυτά που σου δώσα με έκαναν πιο πλούσια, πιο δυνατή. (σιωπή) Υπάρχει ένα κομμάτι δικό μας που θα μείνει ανέγγιχτο. Από τον χρόνο, από τον θάνατο. Καμία σκία πια, κανένα φάντασμα ανάμεσα μας. Ό,τι πιο δύσκολο είναι να δέχεσαι. Είναι αφόρητος πόνος. Και η αγάπη πολλές φορές είναι αφόρητος πόνος. Ξέρω ότι υπάρχω... Μέσα σου. Σ'όποια ζωή κι αν διαλέξεις.

(Τα φώτα κλείνουν κι ένας ήχος από μέσα κάνει τον Ορέστη να τρέξει προς το μπάνιο)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μυρτώ!

(Η Μυρτώ είναι πεσμένη στο πάτωμα και γεμάτη αίματα και γυαλιά γύρω της)

(κλαίει) Δεν έπρεπε να σκοτώσεις αυτό το παιδί, Μυρτώ. Αυτό ήταν το πιο αθώο, το πιο απροστάτευτο. Αυτό που σε έτρωγε έπρεπε. Αυτό που σε βασάνιζε. Έλα να προσπαθήσουμε ξανά. Θα κάνω τα πάντα. Για να είμαστε τρεις. Για να γίνουμε τρεις. Για να νιώθεις σαν να είμαστε τρεις. Και θα είμαστε ευτυχισμένοι... Πολύ αργά δεν είναι όμως;

(Ένα μικρό κοριτσάκι διασχίζει το σαλόνι και περνά μπροστά από το μπάνιο κοιτάζοντάς τους. Δεν την κοιτά κανείς και φεύγει. Τα φώτα χαμηλώνουν και μένει το μακρινό φως από τον Παρθενώνα να αχνοφαίνεται μέσα από τα παράθυρα του σαλονιού)

ΑΥΛΑΙΑ